velyk m a g a s ajtó. Ezen is kipróbálta a kis aranykulcsot és lám, nagy örömére éppen beleillett a zárba.

Kinyitotta az ajtót és látta, hogy az egy szűk folyosóra vezet. Alig volt valamivel szélesebb, mint egy patkánylyuk. Alisz letérdelt és keresztülnézett rajta, hát mit látott? Egy olyan gyönyörü kertet, amilyenhez foghatóról még álmodni sem mert eddig. Istenem, hogy vágyott oda ebből a sötét teremből! Milyen jó lett volna sétálgatni a széles virágágyak és hűs szökőkutak között! De még a fejecskéjét sem dughatta keresztül az ajtó nyílásán. — És még ha ki tudnám is dugni a fejemet, — gondolta szegény, — mit érnék vele, ha a vállamat itt kellene hagynom? Bárcsak összecsukódhatnám, mint egy messzelátó. Azt hiszem, képes is volnák rá, ha tudnám, hogy kell elkezdeni. — Lám, lám, annyi rendkívüli dolog történt Alisszal ilyen rövid idő alatt, hogy már-már azt gondolta, nagyon kevés dolog l e h e t igazán l e h e t e t l e n.

Így reménykedett Alisz a kis ajtó mellett, de ez ugyan kevés eredménnyel kecsegtetett. Ezért visszament az asztalhoz, titokban abban bizakodva, hogy azon vagy egy másik kulcsot fog találni, vagy valami könyvet, amiben meg vannak írva azok a szabályok, amelyeket ha betart az ember, összecsukód-

hatik, mint egy messzelátó. Ezúttal egy kis palack állt rajta és Alisz biztosan tudta, hogy ez előbb még nem volt itt. A palack nyakára egy kis papírcédula volt ragasztva, azon szép nagy nyomtatott betűkkel a következő szavak állottak: IGYÁL MEG.

Bezzeg könnyű volt azt mondani, hogy igyál meg. — Az okos kis Alisz nem sietett vele olyan nagyon. — Előbb majd megnézem, — mondta, — vajjon nincs-e rá írva, hogy m é r e g. — Bizony sok szép és tanulságos történetkét olvasott már gyermekekről, akik elégtek, akiket vadállatok téptek széjjel, vagy akikkel egyéb ilyen barátságtalan dolog történt, mindez pedig csak azért, mert semmibe se vették azokat a hasznos figyelmeztetéseket, amelyekben jóakaróik részesítették őket. Ezek a figyelmeztetések ilyesfélék szoktak lenni: — Ha a tüzes csípővasat t ú l s o k á i g tartod a kezedben, az megéget. — Ha n a g y o n m é l y e n vágsz bele az ujjadba a bicskáddal, az rendesen vérezni szokott,— és így tovább. Alisz pedig jól tudta, hogy az ember előbb-utóbb elrontja a gyomrát, ha t ú l s o k a t iszik olyan üvegből, amelyikre „méreg“ van ráírva.

Mivel azonban erre az üvegre nem volt ráírva, hogy „méreg“, Alisz meg merte kós-

LEWIS CARROLL *Alisz Kalandjai Csodaországban* Hungarian translation (Illustrated by John Tenniel) BUDAPEST, (1929?) THE BURSTEIN COLLECTION Octavo